

soudu v Chebu ze dne 4. prosince 1925, jímž byla zamítnuta jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 9. listopadu 1925, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák. K rozhodnutí o odporu po případě i rekursu (odvolání) obžalovaného postoupil spisy vrchnímu zemskému soudu.

D ů v o d y:

Obžalovaný zaslal po doručení rozsudku ze dne 9. listopadu 1925, v jeho nepřítomnosti vyneseného, v třídení lhůtě nalézacímu soudu podání, ve kterém především uvádí, že se nemohl k hlavnímu přelíčení dostavit, jelikož dne 9. listopadu 1925 vlak, odjíždějící z M. do Chebu zmeškal a proto žádá o nové provedení trestního řízení a dále uvádí, že »ohlašuje současně zmateční stížnost a rekurs, jelikož nebylo nalézacím soudem vyhověno jeho žádosti, by byl hlavní svědek ke hlavnímu přelíčení předvolán.« Po marném uplynutí 8denní lhůty k provedení takto opovězené zmateční stížnosti zamítl nalézací soud zmateční stížnost obžalovaného usnesením ze dne 4. prosince 1925 s odůvodněním, že obžalovaný neuvedl ani při opovězení zmateční stížnosti, ani později zvláštní žádosti některý z důvodů zmatečnosti §u 281 čís. 1—11 tr. ř., ani neuvedl skutkových okolností, které mají býti důvodem zmatečnosti. Ve stížnosti do tohoto usnesení, včas podané, uvádí stěžovatel za účelem vyvrácení napadeného usnesení pouze to, že předpoklad soudu, jakoby byl opověděl zmateční stížnost opožděně, je nesprávným, poněvadž ihned po doručení rozsudku vznesl »rekurs«. Dle toho se stížnost ani nesnaží, by doličila, že ono podání skutečně obsahuje udání neb alespoň naznačení nějakého důvodu zmatečnosti ve smyslu čís. 1 až 11 §u 281 tr. ř., nýbrž uplatňuje pouze, že nalézací soud má neprávem zmateční stížnost za opožděnou. Než tyto vývody jsou bezpředmětnými, neboť nalézací soud zamítl zmateční stížnost nikoliv proto, že je opožděná, nýbrž — jak řečeno — proto, že nebylo uvedeno, co má býti důvodem zmatečnosti. Vzhledem k tomu, a jelikož v žádosti, podle jejího obsahu není uvedeno, co má býti důvodem zmatečnosti a výtky, že nalézací soud nevyhověl žádosti před hlavním přelíčením, by byl »hlavní svědek« k němu předvolán, nemůže býti podkladem pro uplatňování důvodu zmatečnosti podle čís. 4 §u 281 tr. ř., jenž předpokládá, že při hlavním přelíčení nebylo o nějakém návrhu stěžovatelově rozhodnuto, nebo mezitím nálezem proti jeho návrhu neb odporu právo na obhajobu zkráceno, nebylo lze stížnosti vyhověti. Vzhledem k tomu není tu důvodu devoluce rozhodnutí o odporu a odvolání z vrchního zemského soudu na soud zrušovací; proto se spisy postupují onomu soudu za účelem rozhodnutí o odporu a odvolání podle obdoby posl. věty §u 2 nov. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878. (Viz Storch II., 544 a rozh. sb. n. s. čís. 373).

Čís. 2292.

Trestání činů, spáchaných vězni ve věznicích sborových soudů první stolice neb okresních soudů přísluší soudům bez ohledu na to, zda jde o zločiny či přečiny a přestupky.

(Rozh. ze dne 15. února 1926, Zm I 730/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. září 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle Šu 99 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a Šu 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že byl odsouzen pro zločin podle Šu 99 tr. zák. neprávem, poněvadž se činu dopustil v době, kdy si odpykával trest ve věznici krajského soudu, a to právě při příležitosti, kdy mu dozorce nařizoval konání kázeňských (správně vězeňských) prací obuvnických a on dozorce odpovídal a neuposlechl. Proto prý svým jednáním porušil pouze kázeňský předpis a měl býti potrestán nejvýše trestem disciplinárním. Zmateční stížnost jest na omylu. Podle nařízení ministerstva vnitra ze dne 4. července 1860, čís. 173 ř. zák. a výnosu min. sprav. ze dne 13. ledna 1882, čís. 264 ř. zák. trestají představení samostatných trestnic, donucovacích pracoven a polepšoven všechny trestné činy a opomenutí, jež v trestním zákoně nejsou prohlášeny za zločiny, cestou disciplinární. Zločiny, spáchané takovými osobami, zůstávají vyhrazeny příslušnému soudu. Tento předpis však vůbec neplatí o věznicích chovaných ve věznicích sborových soudů prvé stolice, nebo soudů okresních. Trestné činy jimi spáchané zůstávají vyhrazeny soudům bez ohledu na to, zda jde o zločiny, či přečiny a přešupky. Proto také okolnost, že »zde k případu došlo« při nařizování vězeňských prací dozorcem ve věznici sborového soudu prvé stolice a že byl vyvolán neuposlechnutím a tvrdošíjností věžňovou, nemůže snížit delikt proti obecnému trestnímu zákonu na pouhý kárný přečin. Poněvadž v souzeném případě soud formálně bezvadně zjišťuje veškeré náležitosti objektivní i subjektivní skutkové podstaty zločinu podle Šu 99 tr. zák. (zmateční stížnost sama nečiní proti správnosti odsouzení dalších námitek) nebylo překážky, by obžalovaný nebyl tímto zločinem uznán vinným.

Čís. 2293.

Zločin Šu 170 tr. zák. může spáchat sice jen vlastník, nemusí však provést sám vše, co tvoří objektivní skutkovou podstatu zločinu (vlastnoručně zapáliti); činnost spoluvlastníků k zapálení pojištěné budovy rozhodnutých jest posuzovati jako činnost spolupachatelů (účastníků podle Šu 5 tr. zák.), třeba zapálil jen některý z nich.

Zapálí-li kdo cizí nemovitost z návodu vlastníka, nedopouští se sice zhářství (§ 166 tr. zák.), jest však tu možným zločin ve smyslu Šu 170 tr. zák. (spoluvina na něm).

(Rozh. ze dne 16. února 1926, Zm I 64/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečným stížnostem Josefa B-a a státního zastupitelství do roz-